

Arrest

nr. 163 458 van 3 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DREESEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Ditewal, Gujrat, Punjab. Uw vader zou al jaren met zijn broers een conflict hebben over grond. Uw ooms eisten een groter deel van de erfenis op. Toen u een jaar of tien was zou uw huis in brand gestoken zijn. Uw moeder en zussen zouden hierbij omgekomen zijn en u zou zwaar gewond een jaar in een ziekenhuis doorgebracht hebben. Daar jullie enkel problemen hebben met uw ooms, gaan jullie er van uit dat zij de brand hebben aangestoken. Hierna zou u twee jaar in de stad Gujrat bij uw tante gewoond hebben. Toen u genezen was, ging u terug naar uw dorp. U kende zelf geen problemen, maar uw vader werd vaak bedreigd door zijn broers. Toen u 18 werd besloot uw vader u naar het buitenland te sturen, dit uit vrees dat uw ooms u nu ook zouden viseren. U zou over land naar Griekenland gevlucht, waar u in 2010 aankwam. Een jaar later zou uw vader overleden zijn. In 2012 diende u in Griekenland een asielaanvraag in. U kreeg

een tijdelijke verblijfsvergunning, maar nadat u deze kwijtgeraakte, deed u geen moeite om ze te vernieuwen. Gezien de algemene slechte omstandigheden en gezien uw vrees voor extremistische Griekse groepen, besloot u in 2015 naar België te komen, waar u op 7 oktober 2015 een asielaanvraag indiende. U legde geen enkel document ter ondersteuning van uw asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Verschillende elementen wezen immers op de algemene ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Zo is er vooreerst de vraag naar uw identiteit. U legde geen enkel document voor ter ondersteuning van uw identiteit, zodat deze niet ontegensprekelijk vaststaat. Nochtans vormt het bewijs van identiteit een belangrijk element in elk soort procedure, dus ook in de asielpprocedure. Bovendien bevindt u zich al vijf jaar in Europa, waardoor u alle tijd had om uw identiteitsdocumenten en andere bewijsstukken te regelen. Ook diende u een asielaanvraag in, in Griekenland. Men kan er veilig vanuit gaan dat men u ook daar achter identiteitsdocumenten heeft gevraagd. Dat u deze niet voorlegt wijst dan ook op een gebrek aan medewerking. U beweerde over een kopie van uw identiteitskaart te beschikken maar u zou uw tante niet kunnen bereiken om u dit op te sturen. U gevraagd achter het origineel van uw identiteitskaart gaf aan dat deze verbrand was, toen uw huis in brand werd gestoken (gehoorverslag CGVS p. 5). U gevraagd om welke brand het juist ging, gaf aan dat het deze van 2002 was, toen u tien jaar oud was. Echter worden identiteitskaarten in Pakistan pas uitgereikt op de leeftijd van 18, waardoor u onmogelijk uw originele identiteitskaart bij deze brand verloren kon hebben. U hierop gewezen, beweerde dat uw vader het wel zou weten. Deze man is echter volgens u overleden (iets dat u overigens ook niet wist aan te tonen), waardoor dit een nietszeggend antwoord is. Het lijkt er dan ook sterk op dat u probeert om uw identiteitskaart achterwege te houden, mogelijks daar de inhoud niet strookt met uw verklaringen.

Ook andere elementen van uw asielrelaas zou u moeten kunnen staven met de nodige bewijsstukken. Zo was er een brand in uw huis waarbij verschillende personen omkwamen, waardoor er waarschijnlijk overlijdensattesten, een politieonderzoek, misschien zelfs een krantenartikel zou moeten bestaan, maar ook hier blijft u in gebreke. Wat meer is; u weet zelfs niet of de politie tussenbeide kwam na de brand, of er een onderzoek werd ingesteld of uw vader voor de rechtbank diende te getuigen. U beweerde dat uw ooms de daders waren, maar als dit het geval zou zijn, zou uw vader zeker een klacht neergelegd hebben, maar ook hier weet u niets over te zeggen. Overigens gaf u ook toe dat u enkel dacht dat uw ooms de daders waren (gehoorverslag CGVS p. 6). U kunt dit incident dan ook niet aantonen.

U verklaarde dat u een jaar in het ziekenhuis verbleef als gevolg van deze brand, maar opnieuw kon u hierover geen bewijsstukken voorleggen, terwijl men er vanuit mag gaan, dat een verblijf van een jaar in een ziekenhuis toch een papierenspoor nalaat. U verwees naar de littekens op uw been, maar deze littekens kunnen uw versie van de feiten niet ondersteunen; ze kunnen immers overal op eender welke manier opgelopen zijn.

U verklaarde dat het conflict tussen uw vader en uw ooms om land draaide, maar u legde geen bewijs voor over dit stuk grond, noch over de eigendommen die er op staan. Ook kon u niet zeggen of er rechtszaken gevoerd werden over dit conflict.

Bovenstaande elementen breken dan ook de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging door uw ooms af. Overigens dient hierover nog gezegd te worden dat u voor het CGVS beweerde zelf nooit enig problemen gekend te hebben met uw ooms, ze zouden u zelfs niet bedreigd hebben, terwijl u voor de DVZ liet optekenen dat uw ooms niet enkel uw vader maar ook u bedreigden (gehoorverslag CGVS p. 7). Dit element wijst er verder op dat de door u aangehaalde vrees voor vervolging ongeloofwaardig is.

Tenslotte breekt uw gedrag in Griekenland ook de ernst van uw asielaanvraag af. U beweerde dat u Pakistan in 2010 diende te verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging, maar ondanks deze vrees wachtten u nog eens twee jaar na uw aankomst in Griekenland om aldaar een asielaanvraag in te dienen en aldus de nodige internationale bescherming te bekomen. Uw enige verklaring hiervoor was dat er steeds een lange rij stond, wat zeker onvoldoende is ter verklaring van uw opvallende gelatenheid bij het aanvragen van bescherming. Deze laattijdigheid ondermijnt de ernst van uw vrees. U verklaarde dat u een kaart kreeg die telkens drie maanden geldig was. Deze kaart zou enkele malen verlengd zijn, maar toen zou ze verloren hebben. U deed nooit moeite om deze kaart opnieuw aan te vragen, u leefde gewoon illegaal verder in Griekenland. Deze handelwijze duidt op een verregaande disinteresse, waardoor duidelijk geconcludeerd kan worden dat u niet zozeer achter bescherming zocht. Overigens legde u ook geen enkel document neer over uw jarenlange verblijf en asielpprocedure in Griekenland.

U wist noch uw vrees voor vervolging in Pakistan aannemelijk te maken, noch de mogelijke vrees die u bij terugkeer naar Pakistan zou kennen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, ethno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

21.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van "de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel ex artikelen 2 en 3 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en 62 van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker wijst erop dat zijn Griekse identiteitsbewijs hem werd afgenomen door Chrysi Avgi en hij stelt dat het weinig zinvol is om nieuwe verblijfsdocumenten aan te vragen wanneer deze extreemrechtse groep actief is en vreemdelingen viseert, daar nieuwe documenten toch maar opnieuw worden

afgenomen. Zijn Griekse werkgever had deze kaart voor hem geregeld. Als enkeling was hij niet in staat om deze documenten te verkrijgen. Zijn Pakistaanse identiteitsdocumenten bestaan wel, maar hij heeft ze niet ter beschikking om voor te leggen. Hij verliet Pakistan in 2010 toen hij 18 jaar was geworden. Hij stelt dat het wel mogelijk is dat in Pakistan voor de achttiende verjaardag identiteitsdocumenten worden afgeleverd. Dit bewijs is echter vernietigd door de brand. Zijn vader regelde alle administratie. De maand waarin hij Pakistan verliet, is de maand waarin hij achttien jaar werd en dus waarin hij zijn eerste identiteitskaart kon afhalen, hetgeen hij aan zijn vader heeft overgelaten. Zijn vader is nu echter overleden. Hij stelt dat hij geen familie meer heeft in Pakistan die hem deze documenten zou kunnen bezorgen; hij heeft geen contactgegevens van zijn tante in Pakistan.

Verder acht hij het niet logisch dat een tienjarige krantenartikelen zou verzamelen, voor zover er al berichtgeving verschenen is van deze brand, om later aan te wenden in het kader van een asielprocedure. Na de brand lag hij een volledig jaar in het ziekenhuis. Hij meent steeds coherent en correct te hebben verklaard dat er een brand is geweest in het jaar 2002. Hij heeft ook littekens die dit aantonen.

Vervolgens stelt hij dat zijn vader hem niet betrok in het neerleggen van een klacht bij de politie, hetgeen niet ongebruikelijk is vanwege zijn jonge leeftijd ten tijde van de brand. Hij vreest voor zijn leven omwille van de onmin tussen zijn vader en zijn ooms, hetgeen niet betekent dat de ooms hem concreet bedreigden, maar de bedreigingen hebben wel degelijk een weerslag op hem. De politiediensten zijn volgens verzoeker ook corrupt en hij meent dat het onmogelijk is om genoegdoening te krijgen via de Pakistaanse overheid. *“Klacht indienen, kan de verzoekende partij zijn leven kosten.”*

Betreffende zijn gedrag in Griekenland, stelt verzoeker dat het een algemeen bekend feit is dat de asielprocedure in Griekenland spaak loopt, waardoor hij sterk ontmoedigd is geraakt. *“Wanneer na urenlang aanschuiven het loket sluit, kan niet blijvend verwacht worden dat asielzoekers deze moeite blijven nemen.”* Hij stelt juist bereid te zijn geweest om tijdelijk in de illegaliteit te leven om aan de dreiging van zijn ooms te ontsnappen. Het gebrek aan middelen van de Griekse overheid heeft hem er niet toe in staat gesteld om daar een ernstige asielaanvraag in te dienen. *“Indien de verzoekende partij, zoals het CGVS doet uitschijnen, onder een andere identiteit reeds gehandeld zou hebben om een asielaanvraag te doen, zou een vingerafdrukcontrole dit toch moeten uitsluiten?”*

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van *“de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel ex artikelen 2 en 3 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en 62 van de Vreemdelingenwet.”*

“Wanneer de verzoekende partij zou terugkeren naar Pakistan is zijn leven bedreigd wegens het aanhoudend willekeurig geweld van terreurorganisaties die in het land actief zijn.” Hij wijst erop dat het aantal doden in Punjab als gevolg van willekeurig geweld significant is gestegen en dat er een gevaar is voor radicalisering. *“Wanneer het recht op leven in gevaar komt, zijn de gevolgtrekkingen van het CGVS uit de beschikbare rapporten onredelijk om de status van subsidiair beschermde aan de verzoekende partij te weigeren.”*

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) (stuk 3), zijn gehoorverslag van het CGVS (stuk 4), de COI Focus *“Pakistan. Security Situation”* van 16 juni 2015 (stuk 7) en de SRB *“Pakistan. National Database & Registration Authority”* van 2 december 2010 (stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

In de bestreden beslissing wordt aan verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij ondanks zijn lange verblijf in Europa geen enkel identiteitsdocument kan voorleggen, (ii) hij evenmin de andere elementen van zijn asielrelaas met bewijsstukken kan staven en hij betreffende de brand niet eens weet of de politie tussenbeide kwam, of er onderzoek is geweest en of zijn vader voor de rechtbank diende te getuigen, of een klacht werd ingediend en of zijn ooms werkelijk de daders zijn, (iii) zijn littekens op gelijk welke manier kunnen zijn opgelopen, (iv) hij op het CGVS beweerde zelf nooit enig probleem te hebben gehad met zijn ooms, terwijl hij op de DVZ verklaarde dat zijn ooms hem ook bedreigden, en (v) zijn gedrag in Griekenland duidt op een verregaande desinteresse en hij nalaat enig document voor te leggen ter staving van zijn jarenlange verblijf en zijn asielprocedure in Griekenland.

Waar verzoeker stelt dat hij in Griekenland geen nieuwe identiteitsdocumenten kon aanvragen omdat deze door de extreemrechtse groepering Chrysi Avgi opnieuw zullen worden afgenomen, komt hij niet verder dan het opwerpen van een blote bewering, die hij op geen enkele wijze staft. Geenszins kan worden aangenomen dat in Griekenland een extreemrechtse groepering actief is die op systematische wijze identiteits- of andere documenten van vreemdelingen afneemt. Dat hij als enkeling niet in staat zou zijn om deze documenten te verkrijgen, kan al evenmin worden aangenomen. Verzoeker is een volwassen persoon en leeft reeds sinds 2010 in Europa. Verzoeker toont geenszins aan waarom het voor hem onmogelijk was om op zichzelf in Griekenland identiteits- of andere documenten te bekomen.

Wat betreft zijn Pakistaanse identiteitsdocumenten, stelt verzoeker dat het wel mogelijk is dat er voor de achttiende verjaardag identiteitsdocumenten worden afgeleverd en dat zijn vader alles regelde, maar dat deze ondertussen overleden is. Uit de informatie die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt (stuk 8) blijkt evenwel dat elke Pakistaan van minstens achttien jaar een *Computerised National Identity Card* (CNIC) kan aanvragen, ofwel in een registratiecentrum, ofwel via een aanvraagformulier per post. De aanvraagformulieren per post dienen volgens strikte regels te worden ingevuld en de oude identiteitskaart dient te worden bijgevoegd. Aangezien het om verzoekers eerste CNIC zou gaan, dient hij zich naar het registratiecentrum te begeven, aangezien hij geen oude identiteitskaart had om bij zijn aanvraagformulier per post te voegen (hij was immers pas achttien geworden). Op het registratiecentrum is de persoonlijke aanwezigheid vereist. Dat verzoeker geen weet heeft van zijn Pakistaanse identiteitsdocumenten omdat zijn vader alles regelde, kan dan ook niet worden aangenomen. Verzoekers onjuiste en ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot zijn identiteitskaart in onderhavig verzoekschrift doen verder afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Wat betreft de bewijsstukken van de brand, maakt verzoeker klaarblijkelijk een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Er wordt immers niet van hem verwacht dat hij sinds zijn tien jaar krantenartikelen zou hebben bijgehouden, doch redelijkerwijze kan van hem wel worden verwacht dat hij zich terdege informeert met betrekking tot de problemen waarvoor hij in België internationale bescherming vraagt. Dat hij reeds sinds 2010 in Europa verblijft, maar zelfs nog niet het minste documenten of ander bewijsstuk betreffende de beweerde brand uit 2002 heeft kunnen voorleggen, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze elementen uit zijn asielrelaas. Verder acht verzoeker het motief dat hij zijn littekens op eender welke manier kon oplopen, nietszeggend, doch hij laat na *in concreto* aan te tonen waarom dit argument nietszeggend zou zijn.

Waar verzoeker stelt dat hij gelet op zijn jonge leeftijd, niet werd betrokken die werd neergelegd bij de politie, dient erop gewezen dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde dat er geen klacht werd ingediend (gehoorverslag CGVS, p. 6). Waar hij stelt dat hij zelf niet concreet bedreigd werd door zijn ooms, maar dat het conflict tussen zijn ooms en zijn vader wel degelijk een weerslag heeft op hem, laat hij opnieuw na *in concreto* te duiden op welke manier dit conflict een weerslag op hem zou hebben indien hij zelf nooit persoonlijk werd bedreigd door zijn ooms.

Waar verzoeker nog stelt dat van asielzoekers niet kan worden verwacht dat zij de moeite blijven nemen om hun asielaanvraag in te dienen wanneer het loket sluit nadat zij urenlang hebben aangeschoven, dient erop gewezen dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Verzoeker brengt verder geen

enkel stuk bij ter staving van zijn bewering dat het voor hem in 2010 onmogelijk was om in Griekenland een asielaanvraag in te dienen omwille van de volgens hem gebrekkige middelen van de Griekse overheid. Evenmin toont hij aan dat hij hiertoe enige poging ondernam of reikt hij elementen aan waaruit een verschoning zou kunnen blijken voor het feit dat hij pas in 2012 in Griekenland een asielaanvraag indiende. Voorts kan niet worden ingezien waar in de bestreden beslissing zou worden geïnsinueerd dat verzoeker onder een andere identiteit een asielaanvraag zou hebben ingediend.

De bij onderhavig verzoekschrift gevoegde COI Focus (stuk 7) is niet van aard de voorgaande vaststellingen te wijzigen. Dit betreft immers slechts algemene informatie, die geen betrekking heeft op de persoon van verzoeker, terwijl verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen.

Gezien de voorgaande vaststellingen, dient besloten dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

Verzoeker uit weliswaar kritiek op deze analyse, doch komt niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen geen dienstig verweer is. Verzoeker brengt immers geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) onjuist of achterhaald zou zijn. De hiervoor geciteerde motivering wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER